

RONDE VAN ANTWERPEN

12 juni 2010

Gie, Willy, Ferre

Een tijdje prijkte ik eenzaam op het tochtenblad aan het prikbord.

Na de opendeur, kreeg ik compagnie van nonkel Gie.

Bij de mogelijk andere kandidaten stond hun agenda al gevuld met de trektocht in Duitsland.

Woensdag voor dit jaarevenement, kwam Gie nog even proeven van het Schotens kanaal en kreeg ik van Meentje een lift voor die zaterdagmorgen.

Zaterdag, als ik de parking opdraaide, was de ketting reeds verwijderd en stond de Citroën bij een geopende loods. Mijn vrouw had mij overtuigd toch maar de auto te nemen i.p.v. de fiets, als ze hoorde dat ik waarschijnlijk pas na 23 uur en de ronde en de toog, aan de fietstocht huiswaarts kon beginnen.

Bij het clublokaal van AKC stond vader Rik en zoon Willy al te keuvelen als we de auto op het gras reden. 3 SKK-ers betaalden er het inschrijvingsgeld en 2 huurden er een sleeplijn. (een plasticen wasdraad, 2 x de lengte van de boot), een nieuwe “gecontroleerde” verplichting voor Scheldevaarders.

Iets na half tien (uitzonderlijk laat voor de ronde) lagen de 19 ingeschreven boten in het Albertkanaal, de 8 koersvaarders hadden nog even koffiepauze.

Traditiegetrouw, werd er een boogscheut verder, aan het sas uitgestapt.

De vernieuwde ‘steiger’ was een verbetering, trappenconstructie uit het verleden, werd overbodig. Ook aan de overzijde van het sas, was het houten pad vervangen door een ijzeren rasterwerk, dat tevens voorkomt dat je boot onder het pad kan verdwijnen.

In een rustig tempo werd er naar het droogdok gepeddeld. Deze rust werd niet verstoord door de beroepsvaart, die het er anders wel kan laten spoken.

In het gezelschap van Jan Senten waren we zo goed als de laatste 4 die in het droogdok van de soep proefden.

De boten werden er op de karren gelegd en naar de Scheldedijk vervoerd.

Een beteuterd Meentje kwam Gie melden dat ze bij het verlaten van het dok, een deuk in haar auto had gereden. Een eerste domper op deze tocht.

De instap op de Schelde blijft een modderige aangelegenheid. Tussen de stenen en het slip een plaatsje vinden om in je kuip te schuiven blijft een gebeuren, eigen aan de ronde. De kudde verenigen is een organisatorische stunt, die de tochtleiding elk jaar moet realiseren, om de goedkeuring van de havenpolitie af te dwingen. Met de wedstrijdvaarders op de eerste rij, werd er mooi, in rechte lijn, overgestoken naar de linkeroever. Aan Sint-Anna kant sloot ons viertal de rij, terwijl de wedstrijdvaarders zich in een minimum van tijd uit de groepsgreep verwijderden. Eens voorbij de Rede, zocht ik naar mijn cadans terwijl ik genoot van de stroom. Weinig wind, een zonnetje en een pak water voor ons, droomomstandigheden voor de doorsnee kajaker.

Stelselmatig schoof ik meer en meer naar de frontlinie. De waterpolitie kwam geregeld voorbij zoeven en gaf soms een opmerking aan een deelnemer die te

veel liefde betoonde voor de breedheid van de stroom.

In de bocht van Schiphoek, waar we de vaargeul deelden met de beroepsvaart, kwamen enkele lichters al toeterend voorbij. Aan de overzet van Hemiksem peddelde nog één kajak voor mij uit. Willy was toen al uit mijn gezichtsveld verdwenen. De ouwe rat demonstreerde er even het verschil tussen doorsnee en doorsnee plus.

In zijn oude afdaler schoof hij vriend en vijand moeiteloos voorbij, soms tot ergernis van sommige ‘zeeboten’

Voor de Rupel lag ik naast mijn haas. Deze voorkwam met een babbel dat ik hem voorbij schoof. Alzo trokken we beide boten op het droge in Niel.

Met de helpende hand van Meentje werd de brandweerhelling een heuveltje.

Ze was een beetje verontwaardigd over mijn egogedrag. Met een bezorgde blik tuurde ze vervolgens over de Rupel. Willy en ik veronderstelde dat Gie in het gezelschap van Jan was gebleven. Die verscheen ook alleen. Een tijdje later kwam een zieke Gie ons tafeltje vervolledigen. Een 2de domper voor Meentje.

Kris, met een Duveltje in de hand, nam afscheid van zijn leermeester Willy, die met mij het volgende traject aanvatte. Al tetterend duurde het niet lang of we draaiden de Nete op. Beide zagen we er een beetje tegenop de Nete te ruilen van het Netekanaal. Het parcours liep dit jaar via Anderstad, een club aan de

Duffelse kant van die vaart. Iets voor de sluis kajakte Willy voor mij uit. Snel was hij mij een bochtje voor op de Nete. Onze gedachten waren al bij een

verfrissing in de Emblemse jachtclub, toen er na de zoveelste bocht, bij de oude melkerij, inrichter Jan en confraters stonden te zwaaien. Geen ontkomen aan.

Met respect voor de tochtleiding, zette ik mijn voet op het natte onderste treetje en hielp mijn boot op de kar laden. Vervolgens wandelden we naar het clubhuis. Daar gingen de brooddozen open en verdween de inhoud in onze magen, in de hoop dat ze daar werden verwerkt tot de nodige energie tot Vierselsas.

Wat ik ook vertelde over het Netekanaal, gaande van hoe ik er leerde zwemmen, hoe zuiver het water er is of hoe groen, in alle mogelijke variaties, de oevers er zijn! Voor Willy bleef het een stom kanaal, een hindernis op zijn weg naar het woeliger Albertkanaal en het AKC lokaal.

Mijn tempo gedogend, bereikten we samen Viersel. Jan zorgde opnieuw voor ondersteuning en deponeerde onze bootjes op de oever van het Albertkanaal.

Hun houten trap, die ik ooit liquideerde, was spoorloos. De overheid had er een trap in ijzer geplaatst. Ik vond dit een verbetering. Een nadeel, je moest er

letterlijk je boot in het water gooien. Willy zorgde voor een demonstratie, maar Jan vond via een lint voor een toffe tussenoplossing. Mijn boot werd

achteraan zachtjes te water gelaten.

Verblindend licht, ontregelde Willy's ritme. De avondzon dwong hem naar de oever, waar hij een zoektocht ondernam naar zijn zonnebril. Ik peddelde blindelings verder, starend naar het zwarte deksel op mijn dek en met af en toe een blik op de oever. Gelukkig zorgde enkel de wind voor de golfjes. Bij de laatste brug verscheen een gebilde vaarder naast mij. De zon, verschoten van de vieroog, verschool zich achter wat wolkjes. Met een klare kijk, trokken we onze bootjes op de kant in Oelegem. Om 20h20 was voor ons de 39ste ronde geschiedenis. Afspraak volgend jaar, met liefst meer 'man'kracht en een ander verhaal.

ferre